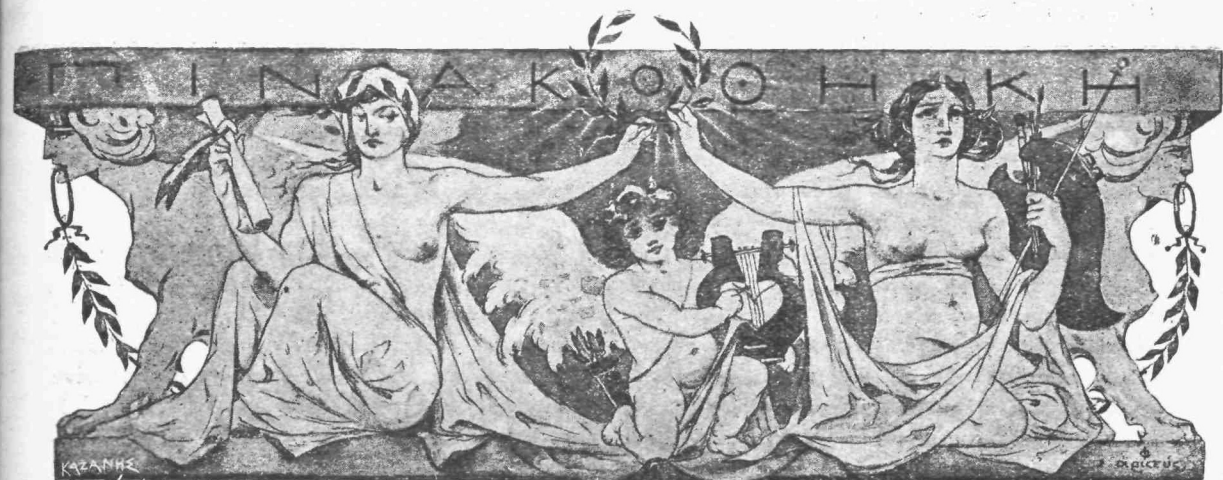




ΑΠΟΚΡΥΦΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

Η ΦΛΟΓΙΣΜΕΝΗ ΠΟΡΤΑ



Γ' ΕΒΓΗΚΑ στον μεγάλο ηλιοκαμένο δρόμο. Στο πρώτο μονοπάτι απόμερα απάντησα μια γλωμή γυναίκα π' αποσταμένη πολύ φαίνονταν. Καθισμένη στη ρίζα ενός ξεραμένου δέντρου έμενε ακίνητη. Έπηγα κοντά της. Είχε τὰ χέρια σφιχτά πλεγμένα στα γόνατα και τὸ κεφάλι γεμμένο στὸ στήθος, πὸν στολισμένο ἦταν μὲ χονδρά πολύτιμα ρουμπίνια. Μ' ὅλο τὸ τρίξιμο τῶν κιτρινωμένων ξερῶν φύλλων π' ἐστέναζαν στὸ διάβα μου, οὔτε πὸν κινήθηκε καθόλου. Φθάνοντας σιμά της ἔσκυφα πειὸ πολύ ἀπάνω της καὶ τῆς ἔπιασα τὰ χέρια.

Ἀργά, ἀργά, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ βαθὺν ὕπνο, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ μ' ἐκύτταξε ψυχρά καὶ ἀδιάφορα. — «Δὲν σὲ γνωρίζω» εἶπε—καὶ ξανάπесе στὸ λήθαργό της. Σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ κίνησι μὲ τρόμου εἶδα πὼς τὰ στολίδια της ἦσαν σταλαγματιές αἷμα, πὸν κυλοῦσε ἀπὸ μιὰ μικρὴ ανοικτὴ πληγὴ. «Τί ἔχεις—εἶπα—θέλησε κανεὶς νὰ σὲ σκοτώσῃ;» Μιὰ φωνὴ βραχνὴ ἀπήντησε:

—«Δὲν ξέρεις ἐσὺ τὸ γραφτό μου! Ἐγὼ ὅμως τὸ ξέρω... Τὸ εἶδα χαραγμένο μὲ μαῦρα γράμματα ἀπάνω στὴν φλογισμένη Πόρτα τῆς ζωῆς μου. Τὸ διάβασα πολλές φορές, μὰ δὲν τὸ πίστεψα...» Ἐτσι ἔλεγε: «Θ' ἀγαπήσῃς ἐκείνους πὸν θὰ σὲ μισήσουν· θὰ μισήσῃς ἐκείνους πὸν θὰ σ' ἀγαπήσουν!»

Τὰ παράξενα λόγια της ριγμένα γι' ἀπάντησι στὴν ἐντελῶς διαφορετικὴ ἐρώτησί μου, μ' ἐπάγωσαν ὁλόκληρη καὶ ἡ σκέψι μου ἀκράτητη σκορπίσθηκε: «Εἶναι τρελλή...» ἐρώναξα. Ἐσήκωσε τὰ μάτια της καὶ μ' ἐκύτταξε βαθύτερα αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ ἕνα πικρὸ χαμόγελο ἐφώτισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ μορφή της.

— «Τρελλή!.. Τρελλή!.. Τὸ ἴδιο εἶπαν ὅλοι ὅσοι ἐπέρασαν ἀπὸ ὅθι... Ποιὸς τοὺς εἶπε νὰ σταματήσουν; Ἀς τραβήξουν τὸ δρόμο τους καὶ ἄς μὴ ρωτοῦν ποιὸς θέλησε νὰ μὲ σκοτώσῃ... Δὲν θὰ τὸ μάθουν. Δὲν θὰ τὸ μάθουν...»

Ἐῆλθα νὰ μιλήσω... νὰ δεῖξω πὼς συμπονοῦσα στὴ θλίψι της. Αὐτὴ ὅμως ἔγειρε πειὸ πολύ τὸ κεφάλι, τότε πὸν τὸ μέτωπο ἄγγιζε τὴν τὰ χέρια πὸν πλεγμένα πάντα σφιχτά εἶχε στα γόνατα καὶ ἄρχισε μὲ κομμένη φωνὴ νὰ σκορπίξῃ γύρω της λόγια ἀλλόκοτα. Ἀκούμπισα σ' ἕνα κλαρὶ τοῦ ὀλόγυμνου ἀπὸ πρασιναῶν δένδρων μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ βρῶ τὴ βαθύτερη ἐννοία τῶν ὅσων ἔλεγε...— ἂν εἶχαν καὶ ἐννοία βαθύτερη τὰ ὅσα ἀπὸ τὸ στόμα μιᾶς τρελλῆς ἔπεφταν!—Κι' ἦταν στ' ἀλήθεια παράξενα τὰ λόγια αὐτὰ πὸν ἡ γλωμή γυναίκα στὸν ἑαυτὸ της ἔλεγε, γιατί ἄλλον κανένα νὰ σιμῶνῃ δὲν ἔβλεπα... Μὰ οὔτε καὶ ἄλλη σκιὰ νονετικοῦ διαβάτη τὴν ἀγριὰδα τοῦ ξερόταπου δὲν ἐρχόταν νὰ ἡμερέψῃ... Ἐτσι πρωτομίλησε:

«Ἄφου ἔβλεπες ὅτι καὶ ἡ πειὸ ἀσήμαντες σελίδες τοῦ ζωντανοῦ βιβλίου σου καὶ ἡ παραμικρότερες εἰκόνες τοῦ ἔφερναν ὅλες τὴν σφραγίδα τοῦ Γραφοῦ σου, πὼς ἐτόλμησες νὰ φαντασθῇς ὅτι αὐτὴ ἡ πειὸ μεγάλη καὶ ὠραία μπορούσε νὰ γλυτώσῃ;

..Μὲ καινούργια πάλι σκληρόλογα ἄρχισα Ψυχὴ μου, ἀκούραστη τῆς ἐρμηιάς μου συντροφισσα... Μὰ στάσου, μὴ ξεφεύγεις... Μὴ πάλι φτερουγίσῃς σὰν πουλὶ τρομαγμένο ἀπὸ τὰ δάχτυλά μου. Συμαζέψου μέσα στὲς κρύες παλάμες μου καὶ συντροφέψέ με στὸ νοερὸ γύρισμα σ' ἐκείνον τὸν ὠραῖο καὶ θλιβερὸ καιρὸ—Θέλεις νὰ γυρίσουμε πίσω; Ὅλα, ὅλα θὰ μᾶς προσμένουν στὴν ἴδια θέσι... Ἐλα τρέξε νὰ χαιρετίσουμε τὸ ἡλιόλουστο μεσημέρι, τὴν ὥρα πὸν ἡ Ἀγάπη μᾶς

πρωτοφανέρωτε την πλάσι σέ μιάν ασύγκριτη όμορφιά κι' έχυσε στής φλέβες τής Νειότης μας πόθους ασύστους, κι' ελπίδες κι' όνειρα... Άφισε τή Νειότη τώρα κόσμους όλόλαμπρους για μās να πλάθι με τόν πλούτο τόν άτίμητο πού ή τεχνίτρα Άγάπη τής χάρισε κι' έλα να πάμε τ' όλοπόρφυρο δειλινό να βρούμε να μās τυλίξη και πάλι στής διάφανες γάζες του... Πρόλαβε γιατί τὰ τελευταία όλόχρυσα σημάδια τού ήλιου σβύνουν... Ίσκιои γιγάντιοι απλώνονται και τὸ σκοτάδι επίμονα ρίχνει τές ρίζες του, εδώ άραιές εκεί πυκνότερες, άλλοι βαθύτερες κι' άλλοι τρομαχτικά πλεγμένες με τή φρίκη, τής βλέπω να χώνονται στη παγωνιά κάτω από τή ζωοδότρα φύσι... Τι σέ μέλλει όμως έσένα Ψυχούλα; Θαμπωμένη καθώς είσαι από τὸ ισχυρό φῶς τής ήμέρας, θ' άφίσης να κυλήσουν ως τὰ τρίασθα του Είναι σου, κρυμμένα σέ υπερέκσμιες άνατριχίλες, τὰ χάδια τής άγνωστης ήδυπάθειας. Και στο χλωμό αστέρινο φέγγος, τή σιωπηλή ὥρα, με μισοκλεισμένα βλέφαρα και ή δυο τὰ χέρια θ' απλώσουμε τήν "Αύλη σκιά τού Διαλεχτού να σφίξουμε... Κι' όταν ή Σιωπή σ' άπέραντους βουβούς κύκλους θά μās πνίξη, τότε τρεμουλιαστά θά μισανοίξουν τὰ χείλια τὸ αἰθέριο κ' ασύλληπτο τής δικής του Ψυχῆς φίλημα να ρουφήσουν...

...Τῆς νύχτας τὸ περπάτημα δὲν ακούγεται πια, Ψυχούλα. Ξύπνα και τ' όλόδροσο πρωί ξετυλίγεται ξανά μπροστά μας. "Ας υφάνουμε και πάλι κεντίδια απαλόχρωμα και ἄς στολίσουμε μ' αὐτὰ τήν άγάπη μας... Θυμάσαι, τότε τί άφθονία από χαμόγελα κρύβαμε κάτω από τὸ πολύπτυχο έξωτερικό φόρεμα τού ώμορφοπλασμένου όνειρου μας;

— Μά πές μου εσύ, άμαθι τού κόσμου ταξειδεύτρα, μικρή συντρόφισσα, τέτοιο ταξειδι μακρυνό για τόν κόσμο τὸ μαγεμένο πού ή Νειότη για μās έχτιζε, θά τολμούσαμε ποτέ ν' άρχινήσουμε, αν δὲν μās έδειχνε τόν όλάνθιστο κι' εύωδιασμένο δρόμο τὸ χέρι τὸ δικό του κι' αν δὲν τόν εφώτιζαν ή δικές του ματιές ή πλάνες; "Οχι ποτέ, ποτέ δὲν θά τόν βλέπαμε τόν άγνωστο και σκοτεινό δρόμο, αν δὲν τόν εφώτιζαν ή ματιές ή δικές του. Θυμάσαι με τί όρμη άκράτητη έτρέξαμε τὸ μυστικά φωτολουσμένο μονοπάτι; "Ω! ήταν τόσο δυνατή και ωραία ή πρώτη εκείνη όρμη τού Έρωτα πού στη Ζωή μās έσπρωχνε! Τόσο ασύγκριτα δυνατά, μά και τόσο αληθινά ωραία!...

..Και να, έφθασε ή στιγμή πού τίποτα πια δὲν θά μās χωρίζει άπ' αὐτόν.... Και ή άγκαλιά του θαρρεῖς, όρθάνοιχτη προσμένει να σφίξη, να θερμάνη, να ζωντανέψη τ' όνειρό!... Και όμως δὲν σφίγγει, δὲν θερμαίνει, δὲν ζωντανεύει τ' όνειρο!... Στα χέρια του πέρνει τὸ πολύπτυχο φόρεμα τραβώντας το άπότομα. Στο τράχηγμα, ή πτυχές ξεφεύγουν και

ξαφνιασμένα τὰ κρυμμένα χαμόγελα προβάλλουν, Ένα ένα στα δάχτυλά του τὰ θλίβει κι' άλλη μονομιῆς μορφή τούς δίνει. Κι' από κάθε χαμόγελο κι' ένα δάκρυ σταλάζει. "Ω! συμφορά! "Όσα χαμόγελα τόσα και δάκρυα τρομαγμένα κυλάνε στής αἰλακωμένες χαλασμένες πτυχές!.. Γιατί σπαράξεις, Ψυχούλα, στής παγωμένες παλάμες μου και βογγητό βαρύ άφίνεις να ξεχύνεται από τής χαραμιάδες τών δάχτύλων μου; "Ο Άφέντης ό Πόνος σέ δέρνει και πάλι; Τού κάκου λοιπόν με τόση λαχτάρα σκάβω τὰ ματωμένα στηθια μου για να σέ κούψω βαθύτερα; "Ως εκεί κάτω σ' άγγίζει τὸ ατσαλένιο μαστίγιο Έκείνου, πού μπροστά του με τρόμο κι' απόγνωσι όλοι γονατίζουμε; Συντριμμένη έπεςες και τότε φτωχή τού Έρωτα λάτρισσα μόλις έννοιωσες τὸ βαρύ τής μοῖρας σου χτύπημα... Κι' όμως ήρθε μέρα—θυμάσαι; άφου στέγνωσε και τὸ τελευταίο δάκρυ!—πού μ' έβοήθησες να σηκώσω άργά τὸ κεφάλι, να τεντώσω τὰ χέρια, να τινάξω τὸ κορμί μου ψηλά και να στηλωθῶ με δύναμι στα πόδια μου. Κάτι άγνωστο ξυπνοῦσε μέσα μου και κατάπληκτη σ' έρωτούσα επίμονα να μου εξηγήσης αὐτὸ τὸ άξαρνο όρμητικό ξύπνημα: «Εἶνα τὰ νειάτα, σουῆεγα, πού έπαναστάτησαν γι' αὐτὴ τήν άδικία τής Μοῖρας; Εἶναι ή έλπίδα πού θαμμένη κάτω από τὰ συντριμμια τών Πόθων μου έθάρρεψε πῶς εἶδε κάποιο μακρυνό φῶς κι' αναστηκώθηκε να πάη να λουστῇ σ' αὐτό; "Η μήπως ό Έρωτάς μου ό μεγάλος μόλις έννοιωσε τὸ σκληρό κι' άδικο χτύπημα έθέρειψε κι' έτράνεψε τόσο, πού τή Μοῖρα φοβερίζει τώρα και τήν θέλει σκλάβο στα γόνατά του να πέση;» Τί ήταν, ποτέ δὲν έμαθα. Μά μέσα μου άντηγυῶσε όλοένα μιὰ άγνωστη ώργισμένη φωνή, π' ακούγοντάς την έτρεμες κι' εσύ Ψυχούλα σάν και έμένα. «Μ' ανάγκασαν να σκύψω τὸ κεφάλι; Λοιπόν έγελάστηκαν! Τὸ σηκώνω τώρα τόσο ψηλά, πού μονάχα τὸ δρεπάνι τού Θανάτου μπορεί να μου τὸ θεοῖσι, όχι όμως άθρωπος κανείς να μου τὸ χαμηλώσει για δεύτερη φορά! Θά τρέξω άκράτητη στὸν ανοιχτό δρόμο π' απλώνεται μπροστά μου... Και ή θά τὰ παρασύρω όλα μαζί μου ή θά πέσω συντριμμένη τελειωτικά άπέξω άπ' τή ασφαλιστὴ πόρτα τής Ζωῆς μου!» Δὲν πρόφθασε ή Σκέψη τ' "Ονειρο ν' άγγίξη, π' ανάμεσα επρόβαλλε τὸ μαυροφορεμένο σκέλεθρο τής Μοῖρας μου. Δὲν τρόμαξα. Με λύσσα έρρίχθηκα στην πάλη τήν άνιση... Μά εκείνο εσήκωσε μ' άπάθεια τὸ χέρι, έξσκεπασε τὸ στῆθος του και τὸ κοκκαλιάρικό του δάχτυλο έδειξε τὸ μέρος τής καρδιάς του... Κανείς ποτέ δὲν θά εἶδε εκείνο πού έτόλμησαν τὰ μάτια μου ν' άντικρύσουν! Ζούσε μιὰ καρδιά κάτω από τόν άσαρκο θώρακα, μιὰ καρδιά κόκκινη, φλογισμένη σάν κάρβουνο άναμμένο και —ω! φρίκη!—χαραγμένα γράμματα μαύρα άπάνω της, γράμματα πού όταν τὰ διάβαξα με

σειρά έβγαζα τὸ νόημα τοῦ καταραμένου μου Γρα-
φτοῦ! Ἀς ξεπετιοῦνταν γλωσσίσσες ἀπὸ φλόγες κο-
σπερέ, γύρω στὴν ἀναμμένη καρδιά, ὡς χοροπη-
δοῦσαν τὰ μαῦρα ψηφία μπρὸς στὰ θαμπωμένα
μου μάτια, πάλι στὴ θέσι τοὺς ἔμπαιναν καὶ
γρημμένα πάλι καθαρὰ τὰ ἔβλεπα. Τὰ μαῦρα
γράμματα νὰ σβύσω προσπάθησα παλεύοντας
ἀπεγνωσμένα... Μάταια... Μάταια... Τὰ δάχτυλά
μου ἔκαψα, ἔξεσχίσθηκα, ματώθηκα καὶ τέλος
δίχως πνοὴ ἔπεσα στὸ σωρὸ τῶν ἐρειπίων π' ἀ-
πλώθηκαν τριγύρω...

...Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ξύπνημά μου δὲν ἄρ-
γησε νάρθη, μὰ πόσο ἀλλοιώτικο ἦτανε τώρα!...
Ἀποκαμωμένη—θυμᾶσαι καλὴ μου Ψυχούλα;—
μὲ ασφαλιστὰ τὰ χεῖλια ἔβλεπα νὰ θάβονται
οἰγὰ—οἰγὰ τὰ συντριμμια κάτω ἀπὸ τοὺς πά-
γους τοῦ πεθαμένου κόσμου ποῦ ἡ Νειότη γιὰ
μᾶς ἔχτιζε... Μιὰν ὕστατη ἀδιάφορη ματιὰ
ἔρριξε γύρω μου κι' ἐξεκίνησα νὰ φύγω... Νὰ
φύγω γιὰ πολὺ μακριὰ... Τὸ πρῶτο βῆμα δὲν
ἀπόσωσα καὶ μιὰ θερμὴ φωνὴ τῆνομα μου νὰ
φωνάξῃ ἄκουσα παρακαλῶντας με νὰ σταμα-
τήσω. Ἐγύρισα τὸ κεφάλι κι' ἐσταμάτησα βρέ-
θηκα μὲ τὸν Μεγάλον Ἀγαπημένο μου. Ναί·
ἦταν Αὐτός, μὰ δὲν τὸν ἀναγνώρισα. Ταπεινο-
μένος στὰ γόνατά μου, τὴν ἀγκάλιά του ἄνοιξε
νὰ μὲ δεχθῇ, συγχώρεσι ζητώντας γιὰ τὸν τόσο
Πόνον π' ἄθελα τοῦ στὴν καρδιά μου νὰ γιγαντώσῃ
ἄφισε. Ἐκπληκτὴ νὰ μάτιά μου στὰ δικά του
βύθισα καὶ τὸ κορμί μου ἀνυπεράσπιστο στὴς
ἀνατριχίλες τὸν ἔρωτα παράδωσα... Τοῦ χάκου!
Τίποτα δὲν ἐσάλεψε μέσα μου. Καμμιὰ φεγγο-
βολὴ δὲν σκόρπιζαν πεῖλ τὰ μάτιά του. Καὶ τρο-
μαγμένη ἔβλεπα ὅλοένα πεῖλ πληχτὸ τὸ σκοτάδι
νὰ μαζεῖται, γύρω στὸ λεῖψανο τῆς ἀδικοσκο-
τωμένης Ἀγάπης μου... Ὁργισμένη τὸν ξανα-
κίτταξα... Καὶ διαλογίσθηκα πῶς γυναίκας σπλά-
χνα στὴ γῆ δὲν μπορούσαν τέτοιο τέρας νὰ

ρίξουν καὶ πῶς βέβαια γέννημα καὶ θρέμμα τῆς
μισσητῆς Ἀσχήμιας ἦταν. Ἀηδισμένη, μοῦ
ἦλθε νὰ φτύσω ἀπάνω του. Ἀλλὰ προσπέρασα
μόλις κρατῶντας τὸ θυμὸ μου γιὰ τὴν τόσο
τόλμη του. Μὰ τότε δύο χέρια δυνατὰ μὲ ἄρ-
παξαν καὶ παράφορα μ' ἔσφιξαν καὶ δύο χεῖλια
διψασμένα στὰ δικά μου ἐκόλλησαν. Μὰ τὸ
σφίξιμο ἀπότομα γαλάρωσε... Καὶ ἄξαφνα μὲ
φρίκη τὰ χεῖλια χωρίσθηκαν. Σφίγγοντας,
σφίγγοντας μὲ πόθο τὴν ἀπαλὴ μου σάρκα, τὴν
κρυφὴ μου πληγὴ σκάλιζαν τὰ χεῖρά του κι'
αἷμα χλιαρὸ, αἷμα ἀγνὸ τῆς παρθένιας καρδιάς
μου ἔδαψε τὰ δάχτυλά του...

Καὶ τὸ στόμα του π' ἀχόρταστα ζητοῦσε
τὴ γλύκα τῆς Ἀγάπης νὰ ρουφήσῃ, τὴν πι-
κράδα μόνο τοῦ Μίσους ποτίσθηκε!...» Μὲ τὰ
τελευταῖα αὐτὰ λόγια σφραγίστηκε τὸ παραλή-
ρημα τῆς χλωμῆς γυναίκας... Καὶ τὴν ἴδια στι-
γμὴ ἔννοιωσα καποῖο βαρὺ τριξίμο τοῦ ὁλόγουμου
ἀπὸ πρασινάδα δένδρου καὶ τὸ κλαρεῖ ἀπ' ὅπου
ἀκουμπισμένη ἦμουν λες καὶ τὸ βάρος τῆς
θλίψης δὲν μπορούσε νὰ βαστάξῃ, θυμια-
τισμένο ἔπεσε στὰ πόδια μου...

Μὲ σφιγμένη τὴ ψυχὴ ἔσυρα τὰ βήματα μου
μακριὰ ἀπὸ τὴν ἄτυχὴ τῆς Ἀγάπης λάτρισσα
καὶ ξαναμπήκα καὶ πάλι στὸν μεγάλο ὁδὸμο. Θὰ
εἶχε περάσει ὥρα πολλή, γιατί ὁ ἥλιος εἶχε βα-
σιλέψει, ἀφίνοντας τὴ θέσι του στὴ νύχτα.

Ἡ φαντασία μου παραγμένη καὶ ἀπὸ τὴν παρά-
ξενη ἱστορίᾳ τῆς τρελλῆς, εἶνε σχήματα ὑπερ-
φυσικὰ καὶ στὴν πεῖλ ἀπλῆ ἰδέα...

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ὁραματίσθηκα γράμματα
μαῦρα χαραγμένα ἀπάνω σὲ φλόγες καὶ μὲ
τρόμο ἀνήκουστο ἐδιάβασα :

«ΘΑ ΑΓΑΠΗΣΗΣ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΘΑ ΣΕ
ΜΙΣΗΣΟΥΝ. ΘΑ ΜΙΣΗΣΗΣ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΘΑ
Σ' ΑΓΑΠΗΣΟΥΝ!»

ΡΕΑ ΜΠΕΛΛΟΝΑ

ΑΓΡΑΦΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Όταν τὰ φύλλα πέφτουνε
Ξηρά στὸ θάνατο μου
Κ' ἔρθης στὸ κοιμητήριο
Ζητώντας τὸ σταυρὸ μου,
Σὲ μιὰ γωνιὰ θὰ τὸν εὕρῃς
Παράμερσι ἐκεῖ κάτω
Καὶ μύριοι ἀνθοὶ θὲ νᾶχουνε
Φυτρῶσει ὁλόγουρά του.

Μάζεψε τότε τῆς φτωχῆς
Καρδιάς μου τὰ λουλούδια
Γιὰ τὰ ξανθὰ μαλλιάκιά σου.
Εἶν' ἄγραφα τραγούδια
Ἐκεῖνα ποῦ ἐσβυστήκανε
Σ' τοῦ τάφου τὴ σιωπῇ,
Εἶναι λογάκια ἐρωτικά
Ποῦ δὲν σοῦ τάχω εἰπῇ.

STECCHETTI
(Μετάφρασις Α. Σκιαδαρέση).

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

Ἡ κριτικὴ εἶνε ἀξία τῆς ὑποστολῆς της ὅταν εἶνε
ἀνυπερέαστος. Ἡ προκατάληψις ὀδηγεῖ εἰς τὸ Πάν-
θεον ἢ εἰς τὸ Πουργατόριον. Μέσος ὁδὸς δὲν ὑπάρχει.



Ἡ γυναῖκα εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν εἶνε κρῖνος.
Εἰς τὴν νεανικὴν, πανσές. Παντρεμένη, τριαντά-
φυλλο. Γρηά, χαμομήλι.



Οἱ δημοσιογράφοι οἱ ὁποῖοι διαρκῶς «ὕψουνον
τὴν φωνήν» καὶ «κρούουν τῶν κώδωνα τοῦ κινδύνου»
εἶνε καταλλήλοτατοι νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν, ὡς ψάλται ἢ ὡς κωδωνοκρούσται.



Ἐὰν τὰ ζῶα εἶχαν ἀνθρωπίνην φωνήν, ἐὰν δη-
λαδὴ ἦσαν φωνήεντα, πολὺ ἀμφιβάλλω ἀν θὰ ἦσαν...
σύμφωνα μὲ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ ἀνθρώπου.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ